

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 366/2016
12.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Р., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 2. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката Р.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К 78/11 од 03.11.2015. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 256/15 од 15.01.2016. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката Р.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Кикинди К 78/11 од 03.11.2015. године и Вишег суда у Зрењанину Кж1 256/15 од 15.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди К 78/11 од 03.11.2015. године окривљени М.Р. оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 2. КЗ, док је окривљени С.З. оглашен кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, па је окривљени М.Р. за предметно кривично дело осуђен на казну затвора трајању од шест месеци, док је окривљеном С.З. за кривично дело у питању за које је оглашен кривим изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом окривљени су на основу одредбе члана 264. став 1. ЗКП обавезани да у корист буџетских средстава суда плате паушал у износу од по 3.000,00 динара, као и да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 82.400,00 динара, све у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док је оштећени С.З.

на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 256/15 од 15.01.2016. године, преиначена је пресуда Основног суда у Кикинди К 78/11 од 03.11.2015. године у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Зрењанину одредио да ће се казна затвора на коју је окривљени М.Р. осуђен првостепеном пресудом због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 2. КЗ извршити тако што ће окривљени наведену казну издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује, сем у случајевима прописаним законом којим се уређује извршење кривичних санкција, на основу одредбе члана 45. став 5. КЗ, док је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Р., адвокат Р.М. због повреде закона из члана 439. тачка 1, 2 и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе односно да исте укине и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање или пак првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Р., адвоката Р.М. је неоснован.

Бранилац окривљеног М.Р. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 1, 2 и 3. ЗКП на штету овог окривљеног, наводима да је окривљени М.Р. критичном приликом, доведен без своје кривице у јаку раздраженост нападом и тешким вређањем од стране повређеног С.З. од себе и добро својих родитеља и сестричине одбио истовремени противправни напад оштећеног С.З., те да је следствено изнетом поступао у нужној одбрани, односно евентуално у границама прекорачења исте, због чега није могао бити оглашен кривим да је на мах учинио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 5. у вези става 2. КЗ, нити му је могао изрећи кривичну санкцију.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног М.Р. истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, о чему је на страни 5 последњи пасус, страни 6, пасус први образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге које као правилне у свему прихвата Врховни касациони суд и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.